

Prentje

MIJMERING

Ooit zal ik er niet meer zijn. Dat geldt voor ons allemaal. 'Er komt een tijd dat je dertig jaar dood bent', zei mijn geliefde, die er al tien jaar niet meer is. Zijn opmerking deed me denken aan de gedachtenisprentjes in mijn oma's kerkboek. Een ouderwetse foto van een in de jaren veertig of vijftig van de vorige eeuw overleden dame of heer op leeftijd – maar wat was op leeftijd in die tijd – met daaronder data, doopnamen, vrouw of man van, alles omkaderd door een zwarte rand. Ik vond die prentjes als kind fascinerend; al die mensen die ooit hadden geleefd en er niet meer waren. Van de meesten wist ik niets. Ooms of tantes, neven of nichten van mijn oma waren het, te ver weg in tijd en familierelatie om gekend te hebben. Maar ooit hadden ze vrolijk rondgeheupeld als kind, naar de toekomst gekeken als jong volwassene en daar hoe dan ook weer afscheid van genomen na een leven vol verwachtingen en teleurstellingen, vermoedelijk niet anders dan het mijne.

Ik vind het niet erg dat ik er ooit niet meer zal zijn. Ik zal me als mijn tijd is gekomen niet tegen mijn vertrek verzetten. Niet dat ik niets achterlaat, zeker wel, en misschien nog wel meer dan ik nu kan bevroeden, maar toch. Zoals ik m'n leven moet nemen zoals het komt, zo zal ik dat doen met m'n dood. Zoals ik doorheen situaties moet die ik niet wil, zo zal ik ook die laatste stap zetten. Ook ik word een prentje in een kerkboek, of een eigentijds equivalent daarvan. Moeder, oma, zus en wie weet, nog ooit, geliefde van.

En ondertussen leef ik gewoon door. Zoals de moeder van een vriend (die er ook al niet meer is) en die op haar zesentachtigste vloerbedekking kocht die 'een leven lang' meeging.

Marjolijn Sengers, 25 januari 2015